

hlásil dále, že není důvodu k nějaké změně tarifu, tedy ani v tom směru, by byl projevený názor v něm jasněji vyjádřen, ani v tom směru, by přírážka k dovoznému se musila platiti. K názoru stálého tarifního výboru přistoupila československá státní železniční správa tím, že zachovala v československém železničním nákladním tarifu ze dne 1. srpna 1921 všechna dřívější ustanovení o označení zboží v nákladním listu i o placení přírážek k dovoznému beze změny. Výklad, který žalovaná strana dává uvedeným předpisům, nutno proto pokládati za mylný.

Čís. 4430.

Ujednáním pozdější splatnosti vyrovnávací kvoty nevzdal se věřitel práv, plynoucích z ustanovení Šu 57 vyr. řádu ve znění novely ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n.

Význam usnesení, schvalujícího vyrovnání.

V řízení vyrovnávacím neděje se likvidace pohledávek, věřitel není povinen účastniti se vyrovnávacího řízení a nemůže přijíti o úrokovou pohledávku tím, že dlužník v předloženém seznamu věřitelů u pohledávky věřitele neuvedl též dlužných úroků.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1924, Rv I 1299/24).

Žalobč věřitele, domáhající se na dlužníku zaplacení celé pohledávky, ježto dlužník nesplatil vyrovnací splátky, procesní soud prvního stupně vyhověl potud, že přiznal žalobci 592 K 12 h. Odvolací soud přiznal žalobci dalších 1.099 Kč. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Především přisvědčiti jest názoru odvolacího soudu, že v úmluvě, kterou se prodlužuje splatnost závazku, nelze spatřovati novaci dle Šu 1376 obč. zák., ježto není tím změněn ani právní důvod závazku, ani hlavní jeho předmět; jde o pouhou změnu vedlejších smluvních ustanovení po rozumu Šu 1379 obč. zák. Proto správně dovozuje odvolací soud, že ujednáním pozdější splatnosti vyrovnávací kvoty žalobkyně nevzdala se práv plynoucích jí z ustanovení Šu 57 vyr. řádu ve znění novely ze dne 26. dubna 1923 č. 99 sb. z. a n. Okolnost, zda dovolatel v listopadu 1923 původně chtěl platiti dluh více ho tížící, to jest vyrovnávací kvotu, a nikoli dluh další, nepadá na váhu, když dodatečně přijal návrh zástupce žalobkyně a zapravil onen další dluh a přijal poshovění vyrovnávací kvoty. V celém jednání nelze ani spatřovati neplatné jednání dle Šu 58 vyr. ř., ježto jde o jednání po provedeném vyrovnání. Ani v tom směru nelze přisvědčiti názoru dovolatelovu, že na vyrovnávací řízení k jeho návrhu zavedené nevztahuje se ustanovení článku III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., ježto vyrovnávací návrh přijat byl zákonnou většinou věřitelů před účinností zákona, totiž již dne 9. dubna 1923. Ustanovení této novely nevztahuje se totiž na vyrovnání, která byla před její účinností již soudem právoplatně potvrzena, kterouž zásadu tento nejvyšší soud vyslovil plenárním usnesením ze

dne 21. října 1924, čís. pres. 641/24 sb. n. s. čís. 4.277. Avšak v tomto případě schvalovací usnesení, jímž potvrzeno bylo vyrovnání, nebylo pravoplatným již před účinností novely, ježto bylo v den, kdy novela nabyla účinnosti (19./5. 1923) teprve vydáno a na desce soudní vyhlášeno, takže dle Šu 63 vyr. ř. a 174 konk. řádu stalo se pravoplatným teprve dne 3. června 1923. Význam schvalovacího usnesení není pak prostě ten, že vyrovnávací soud běže vyrovnání pouze na vědomí, naopak soud prozkoumává je v tom směru, zdali není tu důvodů, pro které by potvrzení musilo anebo mohlo býti odepřeno (§ 50 a 51 vyr. ř.). Usnesení vyrovnávacího soudu, jímž schvaluje vyrovnání, má tedy ráz konstitutivní, a, dokud nedojde k pravoplatnému potvrzení vyrovnání, nejeví účinku. Došlo-li pak ku pravoplatnému potvrzení teprve po vejíti novely v platnost, jak tomu jest v tomto případě, nutno na vyrovnání bezpodmínečně použítí ustanovení článku III novely, a nastalo tedy obživnutí zažalované pohledávky v plné původní její výši. Pokud jde o část úrokovou, odvolací soud, doplniv řízení výsledkem svědka, provedl potřebná zjištění a vyvrátiv opačný názor prvního soudce, správně dovodil, že úroková pohledávka jest po právu, a zjistil její číselnou výši. V tomto směru budiž uvedeno: Účinky nesplněného vyrovnání snaží se dovolatel odvrátiti též poukazem na to, že prý při návštěvě Ladislava B-a z konce ledna nebo v počátku února 1924 byla výše úroků sporná, a že prý žalobkyně žádala celé úroky a nikoli pouze vyrovnávací kvotu z nich. Ale otázka ta jest pro spor nerozhodna. V řízení vyrovnávacím neděje se likvidace pohledávek, a věřitel není povinen účastniti se vyrovnávacího řízení (§ 53 vyr. ř.). Proto žalobkyně o úrokovou pohledávku nemohla přijíti tím, že žalovaný v předloženém seznamu věřitelů u pohledávky žalobkyně neuvedl též dlužné úroky a že ona přihlášky neučinila. Úroková pohledávka není dotčena ani ustanovením Šu 24 vyr. ř., který rovněž neobsahuje žádných hmotněprávních předpisů, jak dovolatel neprávem míní. Je-li tedy mezi vyrovnávacím dlužníkem a jeho věřitelem pohledávka (ať na jistinu, ať na příslušenství) sporná, vyřídí se otázka tato cestou sporu. Popírá-li dlužník bezdůvodně jsoucnost nebo výši pohledávky a neplatí-li v čas, musí nésti sám důsledky toho, a to i pokud se tyto jeví v obživnutí celých pohledávek. Dovolatel dle zjištění odvolacího soudu odepřel placení, prohlásiv, že si to rozmyslí, bude-li chtíti platiti, že to žalobkyně nepřihlásila ve vyrovnání; až do dne rozsudku dovolatel nezaplatil vyrovnávací kvoty ani z kapitálu ani z úroků, a ani netvrdí, že tehdy při návštěvě B-ově byl ochoten platiti vyrovnávací kvotu i z úroků. Nesplnil tedy včas a řádně vůči žalobkyni vyrovnání, pročež ho právem odvolací soud odsoudil bez omezení na vyrovnávací kvotu.

Čís. 4431.

Odpůrčí řád.

Mimo úpadek není splnění splatného a pravého závazku odporovatelým. Ovšem lze i mimo úpadek odporovati obmyslnému jednání a pletichám mezi jedním věřitelem a dlužníkem, směřujícím k tomu, by tento věřitel měl z nich prospěch a ostatní škodu. S hlediska Šu 2 odp. řádu jest nerozhodno, zda poškozovací úmysl dlužníkův vztahoval se